

Nora Roberts

De weg naar de top

ISBN 978-90-225-6953-5

ISBN 978-94-6023-569-6 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Private Scandals*

Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet, Soest

Het citaat van Lewis Carroll komt uit *Alice in spiegelland*, vertaald door Sofia Engelman, Haarlem, J.H. Gottmer/H.J.W. Becht, 2006.

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap.

© 1993 Nora Roberts

© 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor papa

DEEL 1

*De Walrus zei: 'Nu is het tijd
om alles te bespreken.'*

— LEWIS CAROLL

Chicago, 1994

Het was middernacht in Chicago en er was geen maanlicht te bekennen, maar toch deed dit moment Deanna aan de film *High Noon* denken. Ze zag zichzelf onwillekeurig in de rol van de rustige, waardige en robuuste Gary Cooper, die zich voorbereidde op de confrontatie met de uitgekookte, wraakzuchtige bandiet.

Maar verdomme, dacht Deanna, Chicago was háár stad. Angela was de buitenstaander.

Ergens vond Deanna het wel bij Angela's gevoel voor dramatiek passen om een beslissend treffen te eisen in de studio waar ze allebei de eerste schreden op het glibberige pad van de ambitie hadden gezet. Maar tegenwoordig was het Deanna's studio en sleepte háár programma het hoogste percentage van de kijkcijfers in de wacht. Daar kon Angela helemaal niets aan veranderen, tenzij ze Elvis uit zijn graf kon laten verrijzen en hem vroeg om 'Heartbreak Hotel' voor het publiek in de studio te zingen.

Bij die gedachte verscheen er weliswaar een vaag glimlachje om Deanna's lippen, maar echt vrolijk was het niet. Angela was in alle opzichten een waardige tegenstander. De afgelopen jaren had ze gruwelijke tactieken gebruikt om ervoor te zorgen dat haar dagelijkse talkshow het best bekeken zou blijven.

Maar wat Angela deze avond ook in petto had, ze zou niet in haar opzet slagen. Ze had Deanna Reynolds schromelijk onderschat. Angela kon geheimen blijven rondbazuinen en blijven dreigen om schandalen te onthullen in de media, maar wat ze ook zou zeggen, Deanna zou haar plannen er niet voor aanpassen.

Toch nam Deanna zich voor om te luisteren naar wat Angela te zeggen had, en ze was zelfs bereid om nog een poging te doen om tot een vergelijk te komen. Ze zou misschien geen vriendschap met Angela kunnen sluiten, maar ze kon in elk geval voorzichtig een wapenstilstand aanbieden. De kans was klein dat de kloof na al die jaren van vijandigheden kon worden

overbrugd, maar Deanna was nu eenmaal altijd van mening dat hoop doet leven.

In elk geval tot de zaak echt hopeloos was.

Terwijl ze in gedachten naliep wat ze allemaal moest doen, reed Deanna het parkeerterrein van het CBC-gebouw op.

Dat stond overdag altijd propvol auto's van technici, redacteuren, producers, aanstormende talenten, secretaresses en stagiairs. Dan werd Deanna door haar chauffeur afgezet en later opgehaald, om de drukte te vermijden. In het grote witte gebouw waren de mensen stevast druk bezig met de voorbereiding van de journaaluitzendingen. Eerst het journaal van zeven uur 's ochtends, en daarna die van twaalf uur 's middags, vijf uur 's middags en ten slotte dat van tien uur 's avonds. En dan waren er ook nog andere programma's zoals *Let's Cook!*, gepresenteerd door Bobby Marks, *In Depth*, het wekelijkse programma van Finn Riley, en de populairste talkshow van het land: *Deanna's Hour*.

Maar nu, even na middernacht, was het parkeerterrein vrijwel verlaten. Er stonden nog een stuk of zes auto's van de mensen die op dat moment de minimale bezetting van de nieuwsredactie vormden. Mensen die op de redactiekamer rondslenterden, in afwachting van een nieuwsfeit ergens ter wereld, en stilletjes hoopten dat een eventuele oorlog pas zou uitbreken wanneer hun eenzame nachtdienst erop zat.

Deanna parkeerde de auto en zette de motor uit, terwijl ze ondertussen vurig wenste dat ze ergens anders was. Het maakte niet uit waar. Ze bleef even zitten, luisterend naar de nacht, het gebrom van de auto's in de straat links van haar en het gezoem van het reusachtige airconditioningsysteem dat het gebouw en de dure apparatuur erin koel hield. Ze moest haar gemengde gevoelens en haar zenuwen in bedwang hebben voor ze de confrontatie met Angela aanging.

Zenuwen hoorden nu eenmaal bij het beroep dat ze had gekozen. Ze kon er haar voordeel mee doen of ze kon ze negeren. Haar humeur kon, en zou, ze wel kunnen verbergen, vooral wanneer een driftbui toch niks zou opleveren. Maar of ze haar gevoelens – die heftig en tegenstrijdig waren – ook in bedwang kon houden, was een totaal andere zaak.

Zelfs na alle tijd die er verstreken was, kon ze maar moeilijk vergeten dat ze de vrouw die ze straks onder ogen zou komen ooit had bewonderd en gerespecteerd. En vertrouwd.

Door schade en schande had Deanna ontdekt dat Angela een meester was in emotionele manipulatie. Deanna's probleem, dat volgens velen te-

vens haar talent vormde, was dat ze haar gevoelens onmogelijk voor zich kon houden. Die gevoelens waren er gewoon, recht voor zijn raap, schreeuwend naar iedereen die er maar naar wilde luisteren. Haar emoties waren te zien in haar grijze ogen, aan de manier waarop ze haar hoofd schuin hield en aan de trek om haar mond. Volgens sommigen waren dat nou net de eigenschappen die haar onweerstaanbaar maakten... en gevaarlijk. Met een snelle polsbeweging draaide ze de achteruitkijkspiegel naar zich toe. Ja, dacht ze, ze kon de vonken van woede in haar ogen zien, net als de aanhoudende afkeer en de zware gevoelens van spijt. Angela en zij waren per slot van rekening ooit bevriend geweest. Nu ja, bijna bevriend dan.

Maar in haar ogen zag ze ook een prettig gevoel van gespannen verwachting. Dat was een kwestie van trots. Deze confrontatie zat er al een hele tijd aan te komen.

Met een glimlachje pakte Deanna een lippenstift en stiftte haar lippen zorgvuldig. Je ging geen robbertje vechten met je aartsrivale zonder het meest basale schild. Tevreden dat haar hand absoluut niet trilde, liet ze de lippenstift weer in haar handtas vallen en stapte uit de auto. Ze bleef even staan, snoof de geur van de zachte nacht op en stelde zichzelf één vraag. Ben je rustig, Deanna?

Nee, dacht ze. Integendeel, ze was klaar voor actie. Het deed er niet toe of die energie werd veroorzaakt door nervositeit. Ze gooide het autoportier achter zich dicht en stak met stevige pas het parkeerterrein over. Ze nam haar plastic identiteitskaartje uit haar zak en haalde het door de gleuf van het veiligheidsslot bij de achterdeur van het gebouw. Een paar seconden later ging er een groen lichtje branden en kon ze de deurkruk naar beneden drukken om de zware deur open te trekken.

Ze drukte op de knop om het licht in het trappenhuis aan te doen en liet de deur achter zich dichtvallen.

Ze vond het opmerkelijk dat Angela er nog niet was. Ze zou ongetwijfeld gebruikmaken van een limousinedienst, bedacht Deanna. Nu Angela in New York woonde, had ze geen vaste chauffeur meer in Chicago. Het verbaasde Deanna dan ook dat ze geen limousine op de parkeerplaats had gezien.

Angela was altijd precies op tijd.

Dat was een van de vele dingen die Deanna zo aan haar bewonderde.

Het geklik van Deanna's hakken op de trap weerkaatste hol toen ze een verdieping omlaag liep. Terwijl ze haar kaartje door het volgende veiligheidsslot haalde, vroeg ze zich af wie Angela had omgekocht, bedreigd of

verleid om toegang tot de studio te krijgen.

Nog maar een paar jaar eerder was Deanna langs dezelfde trap naar beneden gesneld, onschuldig en overlopend van werklust, bereid om Angela's opdrachten te vervullen zodra die met haar vingers knipte. Bij elk complimentje had ze gestraald van trots, als een enthousiaste jonge pup. Maar zoals het een slimme pup betaamt, had ze snel geleerd.

En toen het verraad kwam, met zijn scherp gekartelde lemmet van teleurstelling, had ze misschien wel even gehuild, maar daarna had ze haar wonden gelikt en had ze alles wat ze had geleerd in praktijk gebracht tot de leerling uiteindelijk de meester was geworden.

Het had haar niet moeten verbazen hoe snel de oude wrokgevoelens, die allang waren bekoeld, de kop weer konden opsteken. Maar ditmaal, dacht Deanna, zou ze de confrontatie met Angela aangaan op háár terrein en op háár voorwaarden. Het naïeve meisje uit Kansas was meer dan bereid om haar spierballen van waargemaakte ambitie te laten rollen.

En als dat eenmaal achter de rug was, zouden ze de zaak eindelijk kunnen uitpraten. Dan zouden ze op voet van gelijkheid met elkaar kunnen omgaan. En als het onmogelijk zou zijn om het verleden te vergeten, konden ze het in elk geval aanvaarden en gewoon verdergaan.

Deanna stopte haar kaartje in de gleuf naast de studiodeuren. Het lampje lichtte groen op en knipperde. Ze duwde de deur open en stapte de duisternis in.

De studio was verlaten.

Dat beviel Deanna wel. Nu zij er als eerste was, had ze een extra voordeel. Nu kon zij de gastvrouw spelen die een onwelkome gast bij haar thuis liet komen. En als 'thuis' de plek was waar je van een meisje een vrouw werd, waar je ervaring opdeed en ruziemaakte, dan was de studio haar thuis.

Met een glimlachje op haar gezicht tastte Deanna naar het knopje van een rij plafond-spots. Ze meende iets te horen, een fluistering die de lucht amper verstoorde. Ineens werd het prettige gevoel van gespannen verwachting verdreven door een ander gevoel. Een gevoel dat ze niet alleen was.

Angela, dacht ze, en ze deed het licht aan.

Maar toen de plafondlichten aanflitsten, explodeerden er plotseling nog fellere, verblindende lichten in haar hoofd. Terwijl de pijn zich door haar hoofd verspreidde, werd alles ineens zwart.

Langzaam kwam ze bij bewustzijn, en ze kreunde. Haar hoofd, dat zwaar aanvoelde van de pijn, hing achterover tegen een stoelleuning. Duizelig en gedesoriënteerd bracht ze een hand naar haar pijnlijke hoofd. Toen ze daarna haar vingers bekeek, zaten er vegen bloed op.

Ze deed haar uiterste best om zich te concentreren. Tot haar stomme verbazing zat ze in haar eigen stoel op de set van haar eigen programma. Had ze een cue gemist, vroeg ze zich duizelig af terwijl ze naar het rode lampje van de camera staarde.

Maar behalve de camera was er geen studiapubliek, en er waren ook geen technici die buiten het bereik van de camera druk aan het werk waren. Hoewel ze de vertrouwde warmte van de lampen voelde, werd er geen programma opgenomen.

Ze was gekomen voor een confrontatie met Angela, herinnerde Deanna zich.

Haar blikveld vertroebelde weer, als water dat rimpelde door een kiezelsteen. Ze knipperde met haar ogen om weer helder te kunnen zien. Pas toen werd haar blik getrokken naar de twee beelden op de monitor. Ze zag zichzelf, bleek en met een glazige blik in haar ogen. Daarna zag ze tot haar grote schrik en afschuw de gast in de stoel naast haar.

Angela, in haar pakje van roze zijde met paarlen knopen. Om haar hals hingen bijpassende parelkettingen en ook in haar oren droeg ze parels. Angela, met haar goed gekapte goudblonde haar, zat met haar benen over elkaar en haar handen samengevouwen op de rechterarmleuning van de stoel.

Het was Angela, dat stond buiten kijf. Zelfs al was haar gezicht vernietigd.

De roze zijde zat onder het bloed, waar er nog altijd meer van bij kwam. Het gutste in een bijna kalm tempo naar beneden vanaf de plek waar dat sympathieke, schrandere gezicht hoorde te zitten.

Op dat moment begon Deanna te gillen.

1

Chicago, 1990

Over vijf, vier, drie...

Deanna glimlachte naar de camera vanuit haar hoekje van de set van *Midday News*. 'Vanmiddag hebben we Jonathan Monroe te gast, een schrijver hier uit Chicago. Hij heeft net een boek uitgebracht met de titel *I Want Mine*.' Ze pakte het dunne boekje op van het ronde tafeltje dat tussen de twee stoelen in stond en hield het omhoog voor camera twee. 'Jonathan, je hebt je boek een ondertitel gegeven en die luidt: *Healthy Selfishness*. Wat heeft jou geïnspireerd om een boek te schrijven over egoïsme, een eigenschap die door de meeste mensen als iets negatiefs wordt beschouwd?'

'Dat zal ik je uitleggen, Deanna.' Hij grinnikte. Hij was een kleine man met een zonnige glimlach en zweette ontzettend onder de studiolampen. 'Ik wilde gewoon mijn deel hebben.'

Een goed antwoord, dacht ze, maar het was duidelijk dat hij zich zonder een beetje hulp niet nader zou verklaren. 'En laten we eerlijk zijn, wie wil dat nu niet?' zei ze in een poging hem wat meer op zijn praatstoel te krijgen door een gevoel van kameraadschap op te roepen. 'Jonathan, je schrijft in je boek dat dit gezonde egoïsme al vanaf de kindertijd wordt vernietigd door ouders en verzorgers.'

'Precies.' Zijn starre stralende glimlach bleef onveranderd, maar ondertussen schoten zijn ogen paniekerig heen en weer.

Deanna verschoof nauwelijks waarneembaar een stukje en legde buiten het zicht van de camera haar hand op zijn verstijfde vingers. In haar ogen lag een belangstellende blik en met haar aanraking liet ze merken dat ze hem steunde. 'Dus wanneer ouders tegen hun kinderen zeggen dat ze hun speelgoed moeten delen, vind jij dat dat een onnatuurlijk precedent schept.' Ze gaf nog een bemoedigend kneepje in zijn hand. 'Vind je dan niet dat delen gewoon een elementaire vorm van beleefdheid is?'

'Nee, integendeel.' En hij begon haar te vertellen waarom. Hoewel zijn uitleg hortend en stotend ging, lukte het haar om de ongemakkelijke mo-

menten glad te strijken en leidde ze hem door het interview van drie minuut vijftien.

‘Tot zover het boek *I Want Mine* van Jonathan Monroe,’ zei ze in de camera om het gesprek af te ronden. ‘Het ligt vanaf vandaag in de boekhandel. Jonathan, ik vond het leuk dat je bij ons was.’

‘Het was me een genoegen. O, nog even terzijde: ik ben nu met mijn tweede boek bezig. Het gaat *Get Out of My Way, I Was Here First* heten. Het wordt een boek over gezonde agressie.’

‘Daar wens ik je veel succes mee. Zo meteen zijn we terug met de rest van *Midday News*.’ Toen ze uit de lucht waren voor de reclameonderbreking wierp ze Jonathan een glimlach toe. ‘Je deed het geweldig. Ik stel het zeer op prijs dat je bent gekomen.’

‘Ik hoop dat ik het er redelijk van af heb gebracht.’ Zodra zijn microfoon werd afgedaan, haalde Jonathan een zakdoek tevoorschijn om zijn voorhoofd te deppen. ‘Dit was mijn eerste keer op televisie.’

‘Het ging prima, hoor. Volgens mij zal dit hier in de omgeving een heleboel belangstelling voor je boek opleveren.’

‘Echt waar?’

‘O, reken maar. Zou je dit exemplaar voor mij willen signeren?’

Met een stralend gezicht pakte hij het boek en de pen die ze hem aanreikte. ‘Je hebt het me echt heel makkelijk gemaakt, Deanna. Ik had vanochtend een radio-interview, maar de dj had de flaptekst niet eens gelezen.’

Ze pakte het gesigioneerde boek op en kwam overeind. Met een deel van haar gedachten, en bijna al haar energie, zat ze inmiddels alweer bij de presentatietafel aan de andere kant van de studio. ‘Dat maakt het lastig voor iedereen. Nogmaals bedankt,’ zei ze, en ze stak haar hand uit. ‘Ik hoop dat je terug wilt komen voor je volgende boek.’

‘Nou, graag.’ Maar ze had zich al omgedraaid en liep bij hem vandaan, waarbij ze zich behendig een weg baande over de vele kronkelende kabels tot bij de presentatietafel, waar ze snel ging zitten. Nadat ze het boek onder het bureau had laten glijden, klemde ze haar microfoontje aan de revers van haar rode pakje.

‘De zoveelste idioot.’ Die opmerking kwam van haar medepresentator Roger Crowell, en was typerend voor hem.

‘Dat is flauw, hij was heel aardig.’

‘Jij vindt iedereen heel aardig.’ Met een grijns wierp Roger en blik in zijn handspiegeltje en trok zijn das iets rechter. Hij had een goed gezicht voor de camera: volwassen, betrouwbaar, en de slapen van zijn roestkleurige haar

werden gedistingeerd grijs. ‘En voor idioten heb je al helemaal een zwakke plek.’

‘Daarom ben ik ook zo gek op jou, Roger.’

Dit ontlokte een zacht gegrinnik aan de cameracrew, maar voor Roger een weerwoord kon geven, werd hij afgekappt door de opnameleider die aangaf dat het tijd was. Op het moment dat de autocue begon te rollen, glimlachte Roger in de camera, waarmee hij de toon zette voor een luchtig item over de geboorte van een tijger-tweeling in de dierentuin.

‘En dat was het voor vandaag wat betreft *Midday*. Blijft u kijken voor *Let’s Cook!* Mijn naam is Roger Crowell.’

‘En mijn naam is Deanna Reynolds. Tot morgen.’

Terwijl de eindtune in haar oortje klonk, draaide Deanna zich naar Roger toe en glimlachte naar hem. ‘Jij hebt een klein hartje, makker. Dat item over die tijgertjes heb jij geschreven. Je stijl was duidelijk te herkennen.’

Hij bloosde licht en knipoogde toen naar haar. ‘Ik geef de mensen gewoon wat ze willen, schat.’

‘En... we zijn uit de lucht.’ De opnameleider draaide met zijn schouders. ‘Goeie uitzending, mensen.’

‘Dank je wel, Jack.’ Deanna was al bezig om haar microfoontje af te doen.

‘Zeg, heb je zin om ergens te gaan lunchen?’ Roger kon altijd eten en hield zijn liefdesrelatie met voedsel in balans door regelmatig te trainen met zijn persoonlijke trainer. Want voor het genadeloze oog van de camera was elk pondje te zien.

‘Kan niet. Ik heb een opdracht.’

Roger kwam overeind. Onder zijn onberispelijke colbertje van blauwe serge droeg hij een bermudashort in kleuren die zo fel waren dat ze pijn deden aan je ogen. ‘Ga me nou niet vertellen dat die opdracht van de schrik van Studio B komt.’

Even verscheen er een geprikkelde blik in haar ogen. ‘Goed, dan vertel ik je dat niet.’

‘Hé, Dee.’ Roger had haar ingehaald toen ze de set verliet. ‘Word nou niet boos.’

‘Ik heb helemaal niet gezegd dat ik boos was.’

‘Dat hoeft ook niet.’ Ze liepen de brede trede af die de scheidslijn vormde tussen het glanzende decor en de bekraste houten vloer, waarbij ze automatisch camera’s en kabels ontweken en gingen daarna samen de deuren van de studio uit. ‘Je bent boos. Dat zie ik aan je. Dan krijg je dat rimpeltje

tussen je wenkbrauwen. Kijk maar.’ Hij trok haar aan haar arm de visagiekamer in. Nadat hij de lampen had aangedaan ging hij achter haar staan met zijn handen op haar schouders waarna ze samen in de spiegel keken. ‘Zie je wel? Dat rimpeltje zit er nog steeds.’

Ze toverde een glimlach tevoorschijn om het rimpeltje te laten verdwijnen. ‘Ik zie helemaal niets.’

‘Mag ik je dan vertellen wat ik zie? Jij bent de spreekwoordelijke ideale schoondochter over wie alle mannen fantaseren. Een subtiele, gezonde sensualiteit’ Toen ze hem boos aankeek, grijnsde hij alleen. ‘Dat is nu eenmaal je uitstraling, meid. Met je grote “vertrouw me maar”-ogen en je roomblanke perzikhuidje. Dat zijn helemaal geen slechte eigenschappen voor een televisiejournaliste.’

‘Eh... en hoe zit het dan met intelligentie?’ wierp ze tegen. ‘Het vermogen om te schrijven, lef hebben?’

‘We hadden het over de visuele indruk.’ Hij glimlachte kort waardoor de kraaienpootjes rond zijn ogen even iets dieper werden. Niemand in het televisiewereldje zou iets over die rimpels durven zeggen. ‘Hoor eens, mijn vorige medepresentatrice was een dom blondje. Een grote bos geföhnd haar en een tandpastaglimlach. Die maakte zich meer zorgen over haar wimpers dan de juiste presentatie van het openingsnieuws.’

‘En nu presenteert ze het journaal bij de op één na best bekeken lokale zender van Los Angeles.’ Ze wist toevallig heel goed hoe het er in dit wereldje aan toe ging, maar daarom hoefde ze het nog niet leuk te vinden. ‘Het gerucht gaat dat ze wordt klaargestoomd voor een van de nationale zenders.’

‘Zo gaat dat nu eenmaal. Al heb ik persoonlijk liever iemand naast me aan tafel die hersens heeft. Maar laten we even niet uit het oog verliezen wat we eigenlijk zijn.’

‘Ik dacht dat we journalisten waren.’

‘Nee, we zijn televisiejournalisten. Kijk, de camera is dol op jouw gezicht, en dat gezicht verraadt alles wat je denkt en voelt. Het probleem is dat je precies hetzelfde bent als je niet voor de camera staat en dat maakt je kwetsbaar. Een vrouw als Angela verslindt meisjes van de boerderij zoals jij met huid en haar.’

‘Ik kom niet van een boerderij.’ Haar stem klonk kurkdroog.

‘Het scheelt niet veel.’ Hij gaf een kameraadschappelijk kneepje in haar schouders. ‘Op wie kun je vertrouwen, Dee?’

Ze zuchtte en sloeg haar ogen ten hemel. ‘Op jou, Roger.’

‘Wees voorzichtig met Angela.’

‘Hoor eens, ik weet heus wel dat ze de naam heeft nogal opvliegend te zijn...’

‘Nee, ze heeft de naam dat ze een ijskoud, ongevoelig krenge is.’

Ze liep bij Roger vandaan en maakte een potje crème open om de zware schmink weg te halen. Ze vond het niet leuk dat haar collega’s met elkaar wedijverden om haar tijd. En ze vond het ook niet leuk dat ze onder druk werd gezet om tussen hen te kiezen. Het was al moeilijk genoeg om haar verplichtingen op de nieuwsredactie en op de set te combineren met de gunsten die ze Angela verleende. En per slot van rekening waren het maar gunsten. Die ze bovendien voornamelijk in haar eigen tijd verleende.

‘Ik weet alleen dat ze altijd heel vriendelijk voor me is. Ze vond dat ik *Midday* goed presenteerde, net als het programma-onderdeel *Deanna’s Corner*. Ze heeft gewoon aangeboden om me te helpen bij het verfijnen van mijn stijl.’

‘Ze gebruikt je.’

‘Ze leert me dingen,’ verbeterde Deanna hem en ze gooide de watten-schijfjes in de prullenmand. Haar bewegingen waren snel en geroutineerd. Ze raakte de prullenbak even vaak als een doorgewinterde basketballer vrije worpen raak gooide. ‘Angela is niet voor niets de presentatrice van de best bekeken en populairste talkshow van dit moment. Het zou me jaren hebben gekost om alle fijne kneepjes van het vak te leren, die ik in een paar maanden van haar heb geleerd.’

‘Denk je nou heus dat ze die koek met jou zal willen delen?’

Ze trok kort een pruillip omdat zij, uiteraard, ook een stuk van de koek wilde. Een behoorlijk stuk. *Healthy Selfishness*, dacht ze, en ze grinnikte zachtjes. ‘Zeg, ik ben geen concurrente van haar.’

‘Nee, nog niet.’ Maar hij wist dat ze dat op een dag wel zou zijn. Daarom verbaasde het hem dat Angela de ambitie die in Deanna’s ogen schitterde nog niet had opgemerkt. Maar ach, grote ego’s waren wel vaker blind, bedacht hij. En hij kon het weten. ‘Ik zal je een goed bedoelde raad geven: geef haar geen stok om je mee te slaan.’ Hij nam Deanna nog eens nauwkeurig op toen ze kordaat aanstalten maakte om naar buiten te gaan. Ze mocht dan naïef zijn, ze was ook koppig, peinsde hij. Dat zag hij aan de trek om haar mond en de manier waarop ze haar kin opgeheven hield. ‘Ik moet nog een paar promotiefilmpjes opnemen.’ Hij trok even aan haar haren. ‘Tot morgen.’

‘Ja.’ Toen ze alleen was tikte Deanna met haar oogpotlood op de grimeer-

tafel. Het was niet zo dat ze alles wat Roger tegen haar had gezegd als onbelangrijk terzijde schoof. Omdat Angela Perkins een perfectioniste was en ze het beste voor haar show eiste, en ook kreeg, stond ze bekend als een harde tante. En dat had haar geen windeieren gelegd. Haar programma *Angela's* werd al zes jaar door allerlei stations uitgezonden, en het was al ruim drie jaar het best bekeken programma.

Aangezien *Angela's* net als *Midday News* in de studio's van CBC werd opgenomen, had Angela wat druk kunnen uitoefenen zodat Deanna meer vrije tijd had gekregen.

Toch was het waar dat Angela alleen maar vriendelijk tegen Deanna was geweest. Ze was altijd heel hartelijk tegen Deanna en ze was bereid haar kennis te delen, iets wat zeldzaam was in de televisiewereld waarin iedereen elkaar fel beconcurrerde.

Was het naïef om die vriendelijkheid te vertrouwen? Deanna meende van niet. Maar ze was niet zo dom om te denken dat vriendelijkheid altijd werd beloond.

Bedachtzaam pakte ze de borstel met haar naam erop en haalde die door haar schouderlange zwarte haar. Zonder de zware laag schmink die nodig was vanwege de studiolampen en de camera, was haar mooie huid zo blank als porselein en vormde die een dramatisch contrast met haar gitzwarte haar en haar omfloerste ogen, die een tikje schuin stonden. Om de dramatick te vervolmaken, stifte ze haar lippen donkerroze.

Tevreden deed ze met twee snelle polsbewegingen haar haar in een staart.

Het was nooit haar bedoeling geweest om een concurrente van Angela te worden. Hoewel Deanna wel hoopte dat ze de dingen die ze leerde kon gebruiken om haar loopbaan een zetje in de goede richting te geven, was het eigenlijk haar bedoeling om ooit een programma op een nationale zender te presenteren. Misschien een baan bij *20/20*. En het was niet ondenkbaar dat ze haar wekelijkse rubriek *Deanna's Corner*, die onderdeel uitmaakte van het middagnieuws, kon uitbouwen tot een compleet eigen praatprogramma, dat aan andere lokale zenders kon worden verkocht. Maar zelfs dan zou ze geen concurrente van Angela zijn, want die was de koningin van de televisie.

In de jaren negentig was ruimte voor allerlei stijlen en programma's. Als het haar zou lukken om haar eigen praatprogramma te krijgen, dan was dat omdat Angela haar de kneepjes van het vak had bijgebracht en daar zou ze haar altijd dankbaar voor blijven.